

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1566 usque ad annum 1572

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118634

§. 115. Rei ab Archiepiscopo absoluti, ac pœna eis imposita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67213](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67213)

Sæcul. XVI.
A.C. 1569.

tea solemnitate peragere gestiebant, ut eo liberius, prout conijcere licet, sancti hujus Præfulis auctoritati insultarent: postquam vero Barbestam misere obiisse, ac Papam in eos pœnarum severitate usurum compererant, delicti veniam exorabant: nihilominus Pius V. pœnam, quæ ceteros ab ejusmodi ausibus absterret, decernere statuebat: verum Cardinalis pro iis adeo impense deprecabatur, ut Pontifex totum negotium ei committeret, ejusque arbitrio plene relinqueret: igitur cum sanctus hic Vir nollet mortem Peccatoris, sed ut convertatur, & vivat, ejusque jura deinceps intacta serventur, hinc utroque hoc capite ad optatum finem deducto veniam petitam hilari animo reis concessit, atque anathematis pœnam in eos vibratam relaxavit.

§. CXV.

Rei ab Archiepiscopo absoluti, ac pœna eis imposita.

Hujus absolutionis solemnia ante fores Ecclesiæ Cathedralis peragebantur, ubi Canonici a suis censuris soluti, ac templum ingressi flexis genibus Mediolanensem Archiepiscopum tanquam suum Superiorem profitebantur. His factis sanctus Borromæus eorum Ecclesiam ab interdicto liberans,

Gg 4 ipfus

Sæcul XVI.
A C 569

ipsum cæmeterium, ubi contra ipsam
ejusque Ecclesiasticos violenti ausus
exercebantur, ritu sacro rursus expia-
bat, seditiosis vero nullam aliam infli-
gebat pœnitentiam, nisi ut una omnes
per integros decem annos in die Be-
tissimæ Virgini feliciter natæ sacra, que
alias maxima Ecclesiæ Metropolitanæ
festivitas erat, solemniter ad medium
vergente coram Archiepiscopo rem De-
vinam peragente prostrati denuo veniam
precarerentur, ac publica confessione de-
clararent, quod ipse plena in eos, eo-
rumque Ecclesiam jurisdictione gaudere-
ret. Paruerunt huic Præsulis senten-
tiæ Canonici: unde fatalis huic negotii
exitus in maximam sancti Archiepiscopi
gloriam redundabat, atque univer-
sam Urbem ingenti gaudio replebat,
eo quod illa haud immerito tam pii, vi-
gilisque Pastoris defensionem in se sus-
cepisset. Hac occasione sanctus Caro-
lus animi sui moderationem, ac spiri-
tus humilitatem luculento admodum ar-
gumento testatam reddidit; nunquam
enim vel verbum ex ore ejus exire
dare audiebatur, quod minimæ in-
iuriam esset indignationis conceptæ in
eos, qui illius famam tam verbis in
aliorum consortio, quam libellis passim
evulgatis, aut etiam literis ad Papam
& Hispaniæ Regem datis proscindebant.

quinimo Carolus in ea epistola, quam se defendendi necessitas extorserat, nisi rei gestæ seriem exponens, nihil omnino addebat, quod suos accusatores offendere potuisset: insuper quamvis Pius V. illis, qui milites convocabant, vimque Cardinali inferebant, absolutionem denegari, eosque severe castigari voluerit, nihilominus sanctus hic Præsul tam importunis precibus Papam fatigabat, ut is totum negotium ejus arbitrio relinqueret, ipsemet vero hosce reos duntaxat ad mulctam pecuniariam pro Ecclesiarum restauratione erogandam adigebat.

§. CXVI.

Insidiæ in vitam sancti Caroli ab Humiliatorum Præpositis structæ.

Paulopost Dæmon alios hostes concitabat in sanctum hunc Archiepiscopum, qui etiam eorum insidiis succubisset, nisi Deus ipsum luculenter protexisset, quippe Humiliatorum Ordinem, ut supra meminimus, ad pristinæ disciplinæ fervorem reducere aggredebatur, atque etiam præcepta ab eo præscripta potissima Religiosorum pars lubenti animo recipiebat, ea tamen hujus instituti Superioribus, qui Præpositi vocati fuere, haud toleranda videbantur, eoquod hac ratione ad

*Giuss. c. 23.
Ripam. l. c.
Cacq. vit.
Pontif. t. 3.
pag. 893.*